4. Kommissionen betaler sine egne omkostninger samt halvdelen af sagsøgerens.

Mackenzie Stuart Pescatore Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. oktober 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 13. SEPTEMBER 1979 [1]

Høje Ret.

I denne sag, som jeg skal tage stilling til i dag, er der for det første tvist om sagsøgernes ret til betaling af husstandstillæg, jf. tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 1, a) og artikel 1 i tjenestemandsvedtægtens bilag VII, hvilket tillæg bl.a. tilkommer gifte tjenestemænd. For det andet strides parterne om sagsøgerens pligt til, i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 85, at tilbagebetale et husstandstillæg, som hun angiveligt har oppebåret med urette i et bestemt tidsrum. Artikel 85 bestemmer:

»Ethvert beløb, der fejlagtigt er udbetalt, kræves tilbagebetalt, hvis modtageren har haft kendskab til fejlen, eller denne var så åbenbar, at han burde have kendt den.«

Desangående må det nærmere forklares, at sagsøgeren, som har to børn (født henholdsvis 1969 og 1971) af et tidligere ægteskab, den 16. februar 1974 indgik ægteskab med en ansat ved Eurocontrol, som fra september 1972 havde været indplaceret i lønklasse B 5/1 og fra december 1976 har været indplaceret i lønklasse B 4. Efter de for Eurocontrol gældende tjenestemandsregler, som er udformet efter forbilledet fra De europæiske Fællesskaber, oppebar sagsøgerens ægtefælle fra ægteskabets indgåelse et husstandstillæg og et forsørgertillæg for to børn. Med virkning fra henholdsvis juni 1975 og november 1977 blev der tildelt ham først et, senere to uddannelsestillæg.

Den 1. juni 1974 tiltrådte sagsøgeren sin tjeneste ved Kommissionen som tjenestemand på prøve i lønklasse C 5/3. Hun blev udnævnt til tjenestemand med virkning fra 1. december 1974; siden den

1 — Oversat fra tysk.

1. januar 1976 har hun befundet sig i lønklasse C 4/2. I forbindelse med sin tiltræden af tjenesten måtte hun den 4. juni 1974 udfylde og underskrive et spørgeskema, i hvilket hun — og dette angår pligten efter tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2, til at meddele, hvilke tillæg af samme art, der modtages fra anden side, i rubrik 18 anførte 3 840 FF, hvilket åbenbart svarede til det forsørgertillæg, som hendes ægtefælle modtog fra Eurocontrol. Desangående indsendte hun ikke »Pièces justificatives« [1], som ifølge en fodnote i spørgeskemaet skulle vedlægges. Fra sin tiltræden af tjenesten oppebar hun i overensstemmelse hermed et husstandstillæg og åbenbart også — hvilket dog ikke er relevant for sagens videre forløb — en del af forsørgertillæggene.

Ved en kontrol foretaget i 1976 blev det konstateret, at sagsøgeren ikke havde ændret sin erklæring vedrørende det af Eurocontrol udbetalte forsørgertillæg, skønt tillægget var blevet forhøjet med virkning fra den 1. juli 1974. Hun blev derfor opfordret til at give meddelelse om sådanne ændringer. Hun efterkom opfordringen ved den 30. september 1976 at forelægge en attestation fra Eurocontrol vedrørende forsørgertillægget. Samtidig satte Kommissionens adminstration sig i forbindelse med Eurocontrol og erfarede herefter ved skrivelse af 21. oktober 1976, at sagsøgerens ægtefælle modtog husstandstillæg, forsørgertillæg og uddannelsestillæg fra Eurocontrol. Da sagsøgerens ægtefælle fra Eurocontrol modtog højere beløb end de, som sagsøgeren modtog i henhold til fællesskabsretten, fandt Kommissionens administration herefter anledning til at fratage sagsøgeren husstandstillægget og det delvise forsørgertillæg med virkning fra december 1976, hvilket ganske vist i første omgang kun kunne aflæses af lønsedlen. Ved skrivelse af 24. februar 1977 udbad sagsøgeren sig herefter en nærmere oplysning om grunden til nedgangen i hendes løn. Oplysningen blev givet hende ved en skrivelse af 4. marts 1977. Ved skrivelse af 15. marts 1977 krævede hun yderligere forklaringer. Hun rykkede for svar den 20. april 1977. Ved skrivelse af 18. maj 1977 meddelte man hende herefter under henvisning til tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2, at betalingen af husstandstillægget og forsørgertillægget var blevet indstillet med virkning fra den 1. december 1976, fordi de tilsvarende tillæg, som blev udbetalt fra Eurocontrol til hendes ægtemand, var lige så høje eller højere. I den pågældende skrivelse udtaltes det desuden, at sagsøgeren havde pligt til at tilbagebetale de hende udbetalte husstandstillæg. Den 1. januar 1975 blev herved nævnt som den afgørende dato, åbenbart fordi Kommissionens administration fortolkede skrivelsen af 21. oktober 1976 fra Eurocontrol forkert — idet der nemlig først efter en skrivelse af 10. oktober 1977 fra Eurocontrol bestod klarhed over, at sagsøgerens ægtefælle havde modtaget husstandstillæg allerede fra den 1. februar 1974.

Ved en den 22. juli 1977 indgivet klage gjorde sagsøgeren indsigelse herimod. På en ledsagende formular var anført, at klagens genstand var »récupération de sommes induement touchées« [1]. Ved en skrivelse af 23. august 1977 fra lederen af afdelingen for lønninger, pensioner, tjenesterejser og diverse godtgørelser præciseredes det, at sagsøgeren skyldte 22 218 FF. Desuden fastlagdes den

1 — Dokumentation. O.a.

1 — Tilbagesøgning af fejlagtigt oppebårne beløb. O.a.

nærmere fremgangsmåde ved tilbagebetalingen, som åbenbart blev afsluttet i marts 1978.

Som svar på klagen modtog sagsøgeren en udtrykkelig afgørelse, der var underskrevet af et medlem af Kommissionen, og som hun — på grund af sygdom — først modtog den 20. marts 1978. Det understreges heri, at Kommissionen med rette har krævet tilbagebetaling af husstandstillæggene, idet sagsøgeren har undladt at opgive, at også ægtefællen modtog et husstandstillæg. Herefter anlagde sagsøgeren sag ved Domstolen den 19. juli 1978, hvorunder hun har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at sagsøgeren har ret til husstandstillæg, med alle heraf følgende retsvirkninger, navnlig med hensyn til de godtgørelser og tillæg, som er forfaldet til betaling efter den dato, da sagsøgte indstillede betalingen heraf.

2. Det statueres, at Kommissionens beslutning af 6. februar 1978 er ugyldig og uden retsvirkninger.

3. Sagsøgte tilpligtes at tilbagebetale sagsøgeren et beløb på 22 218 FF med sædvanlige renter fra indgivelse af klagen af 15. juli 1977.

4. Subsidiært statueres det, at tjenestemandsvedtægtens artikel 85 ikke skal finde anvendelse.

Det er Kommissionens opfattelse, at påstandene, for så vidt som de indeholder krav på betaling af husstandstillæg, må afvises, og at de under alle omstændigheder ikke kan tages til følge, da de savner fornødent grundlag.

Jeg skal nedenfor tage stilling til tvisten.

1. *Vedrørende retten til husstandstillæg*

Desangående har Kommissionen gjort gældende, at sagen må afvises, fordi der ikke forinden — som foreskrevet i tjenestemandsvedtægtens artikel 91 — er blevet klaget over beslutningen om at indstille betalingen af husstandstillægget. Den anfører videre, at hvis det måtte blive antaget, at sagsøgerens klage også angik dette spørgsmål, må det i det mindste antages, at der er klaget for sent, hvilket også bør medføre afvisning.

Under henvisning til forskellige domme i tjenestemandssager (forenede sager 126/75, 34 og 92/76, Robert Giry mod Kommissionen, dom af 27. 10. 1977, Sml. 1977, s. 1937; 95/76, Herbert Bruns mod Kommissionen, dom af 15. 12. 1977, Sml. 1977, s. 2401; 122/77, Augusta Agneessens m.fl. mod Kommissionen, dom af 26. 10. 1978, Sml. 1978, s. 2085) skal jeg på trods af stærke logiske betænkeligheder desangående tillade mig foreløbigt at udskyde formalitetsspørgsmålet og straks gå over til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgerens krav er begrundet.

Vigtig er i så henseende for det første tjenestemandsvedtægtens artikel 67, hvis stk. 1 og 2 lyder således:

»Familietillæggene omfatter:

a) husstandstillæg lig med 5 % af grundlønnen . . .;

b) børnetilskud

. . .

c) uddannelsestillæg.

Tjenestemænd, der oppebærer de i stk. 1 nævnte familietillæg, skal meddele, hvilke tillæg af samme art de får fra anden side; disse fratrækkes de tillæg, der betales i henhold til artiklerne 1, 2 og 3 i bilag VII.«

Relevant er for det andet artikel 1 i tjenestemandsvetægtens bilag VII, som bestemmer:

»Husstandstillægget er fastsat til 5 % af tjenestemandens grundløn, . . .

Ret til husstandstillæg har:

a) gifte tjenestemænd;

b) ...

c) ...

Såfremt ægtefællen udøver en erhvervsmæssig indtægtsgivende beskæftigelse med en årlig erhvervsmæssig indkomst, der inden fradrag af skat er højere end 250 000 FB årligt«, (dette beløb er anført i tjenestemandsvedtægtens affattelse af april 1977) »får den tjenestemænd, der har ret til husstandstillæg, ikke dette tillæg, medmindre ansættelsesmyndigheden ved særlig afgørelse har bestemt andet. Tillægget ydes dog i alle tilfælde, når ægtefællerne har forsørgerpligt over et eller flere børn.

Når to ægtefæller, der er ansat i fællesskabernes tjeneste, i henhold til bestemmelserne ovenfor begge har ret til husstandstillæg, udbetales dette kun til den ægtefælle, der har den højeste grundløn.«

Oprindelig gjorde sagsøgeren det standpunkt gældende, at tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2, kun angår tillæg, som tjenestemanden selv oppebærer. Hun frafaldt synspunktet i replikken, åbenbart fordi hun indså, at det var uholdbart, efter at Kommissionen havde henvist dels til, at den franske affattelse af tjenestemandsvedtægten blev ændret ved forordning nr. 1453/72 (JO L 160 af 16. 7. 1972, s. 1), dels til bestemmelsens mening og formål, samt til præmisserne 11-17 i dommen i sag 106/76 (Francine Gelders-Deboeck mod Kommissionen, dom af 13. 10. 1977, Sml. 1977, s. 1634). Derfor er der nu kun tilbage at undersøge, hvorledes man skal vurdere sagsøgerens opfattelse om, at tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2, ganske vist udtrykker en almindelig grundsætning, men at særreglerne i bilag VII fortrænger denne, idet bilag VII fastsætter betingelserne for betalingen. Heraf følger det imidlertid ifølge sagsøgeren, at husstandstillæg under alle omstændigheder skal udbetales, når der består forsørgerpligt over for et eller flere børn, og at forbudet mod kumulation kun gælder i situationer, hvor begge ægtefæller arbejder ved Fællesskaberne.

Jeg skal straks bemærke, at ovennævnte opfattelse forekommer mig at være helt uholdbar.

Det er her nok at henvise til dommene i sagerne 106/76 og 14/77 (Gerarda Emer-van den Branden mod Kommissionen, dom af 13. 10. 1977, Sml. 1977, s. 1683), hvori det udtales, at det klart er formålet med stk. 2 i artikel 67, at et ægtepar ikke skal kunne modtage børnetilskud to gange for de samme børn, når der er tale om tilskud, som kan sammenlignes og har samme formål. Da der her simpelthen henvises til artikel 67, stk. 2, og da der — under hensyn til retsaktens formål — ikke kan gælde noget andet for andre tillæg, må bemærkningerne i de pågældende domme absolut antages at have generel rækkevidde.

Det er også vigtigt, at artikel 67, stk. 2, ifølge sin ordlyd indeholder en overalt gældende grundsætning, som ikke er begrænset ved noget som helst forbehold. Herimod kan man ikke påberåbe sig artikel 1 i bilag VII, navnlig stk. 3, som den specielle regel, der fortrænger den almindelige regel, der i artikel 67 gælder for de heraf omfattede tilfælde. Det er herved afgørende, at den nævnte artikel 1, stk. 3, i virkeligheden ikke indeholder nogen anti-kumulationsregel, således at artiklen altså har et andet anvendelsesområde end tjenestemandsvedtægtens artikel 67: artiklen bestemmer, at såfremt

tjenestemandens ægtefælle har en indkomst over en vis grænse, falder husstandstillægget væk ganske uafhængigt af, om ægtefællen oppebærer et sådant, og bortfald undgås kun, hvis der er børn. Heraf kan det altså ikke sluttes, at ægtepar med børn altid kan oppebærer to husstandstillæg.

Det ville også — og det er et yderligere vigtigt synspunkt — føre til ganske urimelige resultater med henblik på artikel 1, stk. 4 i tjenestemandsvedtægtens bilag VII, der tydeliggør anti-kumulationsreglen med hensyn til den situation, at begge ægtefæller er beskæftiget ved Fællesskaberne. Det ses faktisk ikke, hvorfor det i sådanne tilfælde kun er den ene ægtefælle, som skal oppebære husstandstillæg, når den situation, at en af ægtefællerne arbejder uden for Fællesskaberne, uden videre medfører udbetaling af to tillæg. Det har nemlig i virkeligheden ikke — og dette kan udledes af de to anførte domme — været formålet med vedtagelsen af artikel 67, at fællesskabsbudgettet skulle spares for udgifter; derimod er der — fordi det er den klare mening med husstandstillæg — tale om at dække højere omkostninger, der skyldes en større husholdning, og der skal principielt kun ydes husstandstillæg én gang, nemlig med det højeste beløb, når der består en dobbeltret til ydelsen.

Da det i nærværende sag er udbestridt, at sagsøgerens ægtefælle oppebærer et tillæg af samme art — de for Eurocontrol gældende forskrifter ligger meget nær op ad fællesskabsrettens — og da ægtemandens husstandstillæg, på grund af hans højere grundløn, er større end det, der kan udbetales sagsøgeren, kan det kun være rigtigt at konkludere, at det var korrekt at nægte sagsøgeren husstandstillæg med henvisning til tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2.

Påstanden desangående kan derfor klart ikke tages til følge. Herefter er det, jf. de indledningsvis nævnte domme, unødvendigt at gå videre med det spørgsmål, om de eventuelt måtte afvises fra realitetsbehandling.

Desangående ønsker jeg imidlertid med én sætning at antyde, at jeg mener, at de argumenter, Kommissionen har gjort gældende i denne sammenhæng, er mere overbevisende end det, sagsøgeren har fremført til sit forsvar, at man altså kan tvivle på, om betingelserne for en realitetspåkendelse er til stede, jf. kravet om forudgående administrativ klage, ligesom det — såfremt klagen også måtte have omfattet kravet på husstandstillæg — kan betvivles, om i så henseende gældende frister er blevet overholdt.

2. Det andet problemkompleks, som jeg herefter skal vende mig til, angår tilbagebetalingsordningen i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 85, hvilken ordning — hvis jeg ser rigtigt — kun berører en del af de sagsøgeren udbetalte husstandstillæg fra hendes tiltræden af tjenesten. Da der i denne forbindelse ikke er fremsat formalitetsindsigelser, og da sådanne problemer heller ikke synes at være blevet rejst ex officio, kan jeg med god samvittighed uden videre hellige mig spørgsmålet, om der kan gives sagsøgeren medhold i hendes påstande.

Sagsøgeren har bestridt, at de betingelser, som gælder i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 85 for krav om tilbagebetaling, foreligger opfyldt. Det er herved hendes opfattelse, at det ikke kan antages, at udbetalingens retsstridighed var åbenbar, fordi retsstillingen i henhold til vedtægten — artikel 67, stk. 2,

sammenholdt med bilag VII — ikke er fuldkommen entydig. Hun mener, at det derfor ikke kan gøres gældende mod hende, at hun var i ond tro, men at der tværtimod må siges at foreligge en undskyldelig fejl. Herved må der tages hensyn til hendes lønklasse, hendes uddannelsesniveau og til, at hun som gift kvinde med skolepligtige børn ikke har tid til at studere tjenestemandsvedtægten og de meddelelser fra administrationen, som angår vedtægten. Sagsøgeren har endvidere anført, at hun før sin tiltræden af tjenesten var beskæftiget i det private erhvervsliv i Belgien; i henhold til de relevante belgiske socialsikringsregler forstås der ved »familietillæg« kun børnetilskud. Hun påberåber sig desuden, at hun blev bestyrket i sin retsopfattelse — nemlig om, at hun har krav på husstandstillæg på trods af, at hendes ægtefælle oppebærer et lignende tillæg — ved samtaler, som hun førte med tjenestemænd ved Kommissionen, da hun tiltrådte.

Heroverfor har Kommissionen i første række henvist til, at sagsøgeren ved sin tiltræden af tjenesten ikke korrekt udfyldte den formular, som er nævnt i sagsfremstillingen — på trods af et præcist spørgsmål herom nævnte hun ikke det husstandstillæg, som blev udbetalt hendes ægtefælle — og at hun ikke fremsendte »pièces justificatives« [1], på hvis grundlag — f.eks. ægtefællens lønseddel — der straks havde kunne udledes, at hendes ægtefælle oppebar husstandstillæg. Hertil kommer ifølge Kommissionen, at sagsøgeren heller ikke senere gav de korrekte oplysninger, skønt der regelmæssigt — som f.eks. i en meddelelse til personalet af 13. oktober 1975 — gøres opmærksom på reglen i tjenestemandsvedtægtens artikel 67, stk. 2. Af de ovennævnte grunde finder Kommissionen, at sagsøgeren på ingen måde kan påberåbe sig sin gode tro for at undgå pligten til tilbagebetaling.

Ved min undersøgelse af dette stridsspørgsmål finder jeg det upåkrævet at behandle alle tænkelige aspekter med hensyn til tjenestemandsvedtægtens artikel 85. I retspraksis (sagerne 36/72, François Meganck mod Kommissionen, dom af 30. 5. 1973, Sml. 1973, s. 527, og 71/72, Annemarie Kuhl mod Rådet, dom af 27. 6. 1973, Sml. 1973, s. 705) er det allerede blevet betonet, at det kommer an på omstændighederne omkring betalingen, og herved bliver det udelukket at kunne påberåbe sig god tro, hvis der for sent gives meddelelse om en ændring i de familiemæssige forhold. Jeg kan også tilslutte mig den opfattelse, generaladvokat Mayras fremlagde i sit forslag til afgørelse i sag 71/72. Han udtalte, at det for at kunne anvende artikel 85 ikke blot kræves, at betalingsmodtageren kendte fejlen, eller at der forelå en åbenbar fejl, men det spiller også en rolle, om den pågældende tjenestemand, ved at afgive en urigtig erklæring eller ved at undlade at afgive en erklæring, har fremkaldt den vildfarelse hos administrationen, der førte til betalingen.

Herefter bebrejdes det med rette sagsøgeren, at hun — da hun ved sin tiltræden af tjenesten besvarede det obligatoriske spørgeskema — som svar på spørgsmålet »veuillez préciser ci-dessous les allocations familiales que vous percevez par ailleurs« [1], kun opgav de børnetilskud, som ægtefællen oppebar, og at hun i strid med spørgeskemaets klare opfordring heller ikke forelagde nogen »pièces justificatives«.

Heroverfor kan sagsøgeren ikke påberåbe sig, at hun tidligere har været beskæftiget i det private erhvervsliv, og

1 — Dokumentation. O.a.

1 — Angiv nedenfor de familietillæg, De modtager fra anden side. O.a.

at begrebet »allocations familiales« ifølge den nationale socialsikringsret har en snævrere betydning på dette område. Det drejede sig jo faktisk om et tillæg, som hendes mand — som hun vel har spurgt — fik udbetalt af Eurocontrol. Eurocontrol arbejder i så henseende, som jeg allerede har omtalt, med et system udarbejdet på grundlag af den fællesskabsretlige model, hvori også husstandstillægget omfattes af begrebet »familietillæg«.

På samme måde kan sagsøgeren heller ikke påberåbe sig en samtale, hun havde med en B-tjenestemand ved sin tiltræden af tjenesten, som — hvilket Kommissionen efter at have forhørt sig hos den pågældende tjenestemand har bestridt — skulle have udtalt, at der ikke skulle tages hensyn til de af Eurocontrol betalte tillæg, fordi Eurocontrol ikke er en institution, der hører til Fællesskaberne. Nu må det faktisk bemærkes — og det er derfor, at det ikke har været nødvendigt at føre den pågældende tjenestemand som vidne — at samtalen under ingen omstændigheder skulle forstås således, at sagsøgeren var fritaget fra overhovedet at give *oplysninger* herom. Hvor om alting er, anførte hun alligevel det børnetilskud, som også blev betalt af Eurocontrol.

Endelig kan sagsøgeren heller ikke henvise til, at hun ikke reagerede på de gentagne henvisninger i Meddelelser fra administrationen, f.eks. således af 13. oktober 1975, fordi hun var overbevist om, at det ikke kom hende ved. Disse meddelelser nævner faktisk klart, at det er forbudt at kumulere med familietillæg fra anden side, og efter den klare ordlyd af tjenestemandsvedtægtens artikel 67 er der overhovedet ikke tvivl om, at familietillægget er omfattet heraf.

På dette grundlag kan egentlig kun fastslås, at det var korrekt at anvende tjenestemandsvedtægtens artikel 85 på betalingen af husstandstillægget til sagsøgeren.

Jeg må dog også lige behandle et andet punkt, som frem for alt kom på tale under de mundtlige forhandlinger. Det er faktisk bemærkelsesværdigt, at administrationen slet ikke blev foranlediget til at reagere på den åbenbart urigtige udfyldelse af det førnævnte spørgeskema. Hvis administrationen straks havde krævet fremsendelse af de nævnte »pièces justificatives« og herefter havde modtaget dem, ville der højst sandsynligt være sket det, at sagsøgeren slet ikke havde oppebåret husstandstillæg. Man kan altså sige, at der foreligger en tjenestlig fejl, en art egen skyld hos administrationen, og det kan efter min opfattelse ikke ganske udelukkes, at der også må tages hensyn hertil i tilfælde som det foreliggende. Dette bør dog ikke føre til et fuldstændigt bortfald af tilbagebetalingskravet, men kun til en begrænsning heri. Imidlertid synes der — af en eller anden grund — allerede at være taget hensyn til dette forhold, idet der — hvis jeg forstår sagen ret — ikke kræves tilbagebetaling for hele det relevante tidsrum, men kun for en del.

Afslutningsvis må det derfor kunne fastslås, at tilbagebetalingskravet i den foreliggende form ikke kan anfægtes, og at de med hensyn hertil nedlagte påstande derfor heller ikke kan tages til følge.

3. Herefter må der desuden gøres nogle bemærkninger vedrørende sagens omkostninger. Det er sagsøgerens opfattelse, at de helt eller delvis må pålægges Kommissionen, fordi sagsøgeren var i god tro, dvs. hændeligt antog, at hun havde ret til husstandstillæg på trods af,

at Eurocontrol betalte hendes ægtefælle en lignende ydelse.

Det kan jeg vanskeligt tilslutte mig, når henses til alt det, som jeg lige har anført vedrørende dels sagsøgerens ufuldstændige udfyldelse af spørgeskemaet, dels den omstændighed, at hun ikke vedlagde dokumentation.

Det kan højst være et spørgsmål, om der for så vidt vil kunne tages hensyn til sagsøgerens anbringende om, at hun af tjenestemænd i administrationen blev bestyrket i sin retsopfattelse derfor også blev foranlediget til at anlægge en sag, som hun ikke havde nogen mulighed for at vinde. Heller ikke dette kan imidlertid tiltrædes. Når sagsøgeren påberåber sig en udtalelse, som angiveligt blev afgivet af fru Nicora i foråret 1977, er det ikke kun vigtigt, at der herved var tale om en tjenestemand i en underordnet stilling; desuden skal der — og også dette bestrider Kommissionen efter at have konsulteret den pågældende tjenestemand — kun have været tale om, at sagsøgeren ikke havde ret til husstandstillæg, fordi Eurocontrol måtte anses for at være en institution, som hørte til Fællesskaberne. For så vidt sagsøgeren herudover har gjort gældende, at tjenestemanden Campey, efter at sagsøgeren havde klaget administrativt, i en samtale med hende tilsluttede sig hendes retsopfattelse, fik vi desangående via vidneudsagnet fra den pågældende tjenestemand, som blev afgivet ved begyndelsen af de mundtlige forhandlinger, klarhed herover. Herefter må det antages, at der ikke blev afgivet en sådan vurdering, og at det tværtimod — åbenbart fordi samtalen foregik på fransk — forelå en misforståelse.

Da der i øvrigt ikke ses at foreligge grunde, der kunne tilsige en fravigelse af den sædvanlige afgørelse om sagens omkostninger, kan resultatet kun blive, at dette spørgsmål må løses efter reglen i procesreglementets artikel 70.

4. Jeg foreslår følgelig, at sagsøgte i det hele må frifindes, og at det bestemmes, at hver af parterne bære sine omkostninger.